

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a JUDr. Jarmily Ďáskové v právní věci žalobce, se sídlem, zastoupený JUDr. Janem Juračkou, advokátem advokátní kanceláře se sídlem 669 02 Znojmo, Tovární 7, proti žalovanému, se sídlem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne, č.j.,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádnému z účastníků řízení se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku uvedeného bylo zamítnuto odvolání žalobce, podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Oblastního inspektorátu práce pro kraj a kraj se sídlem v Brně č.j. ze dne a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl uznán vinným žalobce tím, že se dopustil správního deliktu podle ust. § 140 odst. 1, písm.c) zákona č. 435/2004 účinného do 31.12.2012 (zákon o zaměstnanosti) tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje ust. § 5 písm.e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, když dne 21.1.2012 ve své provozovně, umožnil fyzické osobě, paní V. K., výkon závislé práce, spočívající v obsluze baru, aniž by s ním měla uzavřen základní pracovněprávní vztah, čímž porušil ust. § 3 zákon č. 262/2006 Sb. (zákoník práce) ve znění pozdějších předpisů. Za uvedený správní delikt byla žalobci na základě ust. § 140 odst. 4 písm.f) zákona o

zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 250.000,-- Kč a povinnost nahradit náklady právního řízení ve výši 1.000,-- Kč.

V žalobě ze dne 5.8.2012, doručené soudu 7.8.2012 žalobce namítá, že žalovaný nesprávně postupoval, když neuznal platnost dohody o pracovní činnosti V. K., neboť v době kontroly existovala v písemném vyhotovení a měla veškeré náležitosti. Dále žalovaný pochybil, když neuznal „Čestné prohlášení“ statutárního orgánu žalobce, které potvrzovalo existenci dohody o provedení práce ze dne 20.1.2012 s výše uvedenou pracovnící.

Sankce uložená za tento delikt je pro žalobce vysoká, diskriminační a pokud mu nebude vyhověno, zaměstnavatelé budou s takovým přístupem omezovat přijímání zaměstnanců do pracovního nebo obdobného poměru, budou omezovat svoji činnost a ve svém důsledku to povede k tomu, že se zvýší počet osob závislých na sociálních dávkách.

Žalobce nesouhlasí, že mu byl žalovaným výkon nelegální práce prokázán, v době kontroly byla s paní K. dohoda o pracovní činnosti sepsána, jen nebyla k dispozici, měla všechny náležitosti a správní orgán I. stupně měl uznat čestné prohlášení statutárního orgánu žalobce, kterým bylo potvrzeno, že předmětná dohoda od 20.1.2012 existuje.

Žalovaný porušil svým jednáním ustanovení § 2 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť měl uplatnit svou pravomoc jen k účelům, ke kterým mu byla svěřena a šetřit práva nabytá v dobré víře a zasahovat do nich jen v nezbytné míře.

Na základě výše uvedeného nebyl v projednávané věci spolehlivě zjištěn stav věci. Uvedenými pravidly se žalovaný neřídil a dopustil se toho, že nerespektoval ustanovení § 3 zákoníku práce a porušil ustanovení § 140 odst. 1, písm. c) zákona o zaměstnanosti ve spojení s ustanovením § 5 písm. a) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když nesprávně dovodil, že žalobce spáchal správní delikt.

Závěrem navrhl, aby bylo rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náklady soudního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24.9.2012 navrhl zamítnutí žaloby, neboť postupoval v souladu s platnými právními předpisy vztahujícími se k projednávané věci a v rámci své kompetence. Odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí, kde bylo podrobně uvedeno, z jakých důkazů vycházel a řádně odůvodnil odvolací námitky žalobce.

Všechny důkazy hodnotil v rámci správního řízení jednotlivě i ve vzájemných souvislostech.

K zahájení kontroly došlo dne 21.1.2012 a při této kontrole bylo zjištěno, že nebyly předloženy kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu a dokladů dle ustanovení § 102 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, které je povinna mít právnická osoba v místě pracoviště (ust. § 136 zákona o zaměstnanosti).

Dne 7.2.2012 předložil zmocněný zástupce žalobce M. M. inspektorům oblastního inspektorátu práce pracovní smlouvy kontrolovaných pracovníků a evidenci docházky za leden 2012. Ani v tento den nebyla zmocněncem předložena údajně existující dohoda ze dne

20.1.2012 s paní V. K. ani v předložené evidenci docházky za leden 2012 nebyla p. K. vůbec uvedena, oproti ostatním zjištěným fyzickým osobám, které se vykazaly platnými pracovněprávními dohodami a v evidenci docházky byly tyto řádně uvedeny. K předložení tvrzené dohody došlo až na základě vyhotovení protokolu ohledně zjištění, že paní V. K. vykonávala nelegální práci. Později předložená dohoda byla hodnocena jako účelové jednání.

K výši uložené sankce se žalovaný vyjádřil v tom smyslu, že se řídil ustanovením zákona o zaměstnanosti a uloženou pokutu stanovil v minimální výši pro uložení pokuty.

K námitce žalobce, že nemůže uloženou pokutu uhradit, upozorňuje na možnost požádat o o placení ve splátkách.

K ostatním námitkám žalobce – porušení ustanovení správního řádu a zákona o zaměstnanosti a zákoníku práce žalovaný uvádí, že postupoval dle platných právních předpisů a jelikož žalobce neuvádí, v jaké fázi správního řízení byly jím uvedené zásady správního řádu porušeny, trvá na tom, že kontrola byla pro vedena v mezích zákona o zaměstnanosti, bylo uvedeno zjištění pochybení s odkazem na příslušná ustanovení zákona o zaměstnanosti a zákoníku práce a rozhodnuto také v souladu se správním řádem. Pokud žalobce uvádí, že žalovaný porušil tato ustanovení, není jasné z jakého důvodu, když porušení je vytýkáno právě žalobci. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1a 2 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba důvodná není z těchto důvodů:

Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně provedl dne 21.1.2012 kontrolu v provozovně žalovaného, kontrolu dle ust. § 5 odst. 1, písm.a) v rozsahu ust. § 3 zákona č. 251/2005 Sb. o inspekci práce ve znění pozdějších předpisů a podle ust. § 126 zákona o zaměstnanosti, jejímž předmětem bylo mimo jiné dodržování zákazu výkonu nelegální práce fyzických osob pro právnickou nebo fyzickou osobu. Při kontrole byla zjištěna fyzická osoba, paní V. K., která v Seznamu kontrolovaných osob ztvrdila svým podpisem, že práci, obsluha baru, pro žalobce vykonává od 18.1.2012, přičemž pracovněprávní vztah uzavřen nemá. Do záznamu o poskytnutí informací dne 21.1.2012 se vyjádřil pan M. M., dle pracovní smlouvy manažer žalovaného, který uvedl, že paní K. nemá uzavřenu pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti, dohodu o provedení práce a že jmenovaná byla v uvedený den kontroly na pracovišti jen „na zkoušku“. Totéž uvedl do záznamu ze dne 9.2.2012. Dne 9.2.2012 byly inspektorátu doručeny dohody o provedení práce tam zaměstnaných pracovníků, rovněž předloženo zmocnění p. M. ze dne 6.2.2012 k dokládání podkladů a k podepsání protokolu. Doklad osvědčující existenci pracovněprávního vztahu paní K. nebyl předložen. O výsledku kontroly byl dne 9.2.2012 sepsán protokol, s nímž byl tentýž den p. M. seznámen. Byl také poučen o možnosti podat návrh na přezkoumání tohoto protokolu, což bylo žalovaným využito. Poté bylo předloženo Čestné prohlášení, jehož obsahem bylo, že p. K. měla sepsanu dohodu o provedení práce a že

pan M. neměl úplné informace o této osobě. Tato dohoda byla též předložena dodatečně s datem uzavření 20.1.2012.

Správní orgán I. stupně zahájil po vyhodnocení výsledků kontroly dne 3.5.2012 v souladu s ust. § 46 odst. 1 správního řádu správní řízení a nařídil ústní jednání a následně podle ustanovení § 140 odst. 1, písm.c) zákona o zaměstnanosti byl žalobce shledán vinným spácháním správního deliktu, za nějž mu byla uložena pokuta ve výši 250.000,--Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí ze dne 28.5.2012 odvolání a odvolací důvody byly totožné s žalobními důvody. Správní orgán předložil odvolání odvolacímu orgánu, který po posouzení odvolacích námitek rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl.

V souladu s ustanovením § 5 písm.e) bod 1. zákona o zaměstnanosti se nelegální práci rozumí, pokud fyzická osoba nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovněprávního vztahu. V souladu s ustanovením § 140 odst. 1, písm.c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce.

Dle ust. § 132 odst. 1 zákona o zaměstnanosti jsou zaměstnanci orgánů kontroly oprávněni při kontrolní činnosti vyžadovat od fyzických osob, které se zdržují na pracovišti kontrolované osoby a vykonávají pro ni práci, osvědčení totožnosti a nejde-li o rodinné příslušníky i prokázání, že tuto práci vykonávají na základě pracovněprávního vztahu nebo na základě jiné smlouvy. Pracovištěm kontrolované osoby se pro účely tohoto zákona rozumí místa určená a obvyklá pro výkon činnosti kontrolované osoby.(§ 133 zákona o zaměstnanosti).

Právnická osoba nebo fyzická osoba je povinna mít v místě pracoviště kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávních vztahů a dokladů, které je povinna uchovávat podle § 102 odst. 3 (§ 136 zákona o zaměstnanosti).

Soud po posouzení obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žalovaný, resp. i správní orgán I. stupně postupovali v souladu s výše uvedenými zákonnými ustanoveními. Soud je též toho názoru, že výkon nelegální práce byl v souvislosti s právními předpisy prokázán a správní delikt, který je žalobci kladen za vinu, je řádně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud též souhlasí s žalovaným, že odvolací orgán, ani správní orgán I. stupně nejsou povinni uznávat či neuznávat jakékoli doklady. Jeho kompetence v oblasti dokazování ve správním řízení jsou dány právními předpisy a jimi jsou dány i povinnosti žalobce. Žalobce ani po stanovení lhůty nebyl schopen předložit dohodu s p. K., to bylo učiněno až po sepsání protokolu o výsledku kontroly. Soud je téhož názoru, že v době kontroly dohoda o vykonání práce s p. K. sepsána nebyla, o čemž svědčí vyjádření p. M. – manažera a konečně i sdělení pí. K., že pracovní smlouvu nemá. Není pravděpodobné, že by si nepamatovala, že byla uzavřena 20.1.2012, jak posléze tvrdil žalobce. Také z dokladu o docházce přítomných pracovníků vyplývá, že se s ní v den kontroly jako s řádným pracovníkem neuvažovalo, a to potvrdil i pan M., když uvedl, že p. K. tam je jen na zkoušku a že nemá uzavřenu pracovní smlouvu.

K ostatním žalobním námitkám soud uvádí, že mu není jasné, v čem žalovaný a správní orgán prvního stupně pochybili v nedodržení §§ 2 a 3 správního řádu. Není ani jasné, proč

žalobce uvádí, že žalovaný pochybil v porušení, respektive nerespektováním zákoníku práce či zákona o zaměstnanosti. Soud porušení neshledal. Porušení neshledal ani v uložení sankce, která byla uložena na samé dolní hranici § 140 odst. 4 písm.f) zákona o zaměstnanosti, neboť nejnižší částka činí právě uložených 250 000,-- Kč. Ani tvrzení žalobce, že pokud mu nebude v žalobě vyhověno, a že se řada lidí ocitne na sociálních dávkách, v tomto případě nepovažuje soud za případné. Zákon ukládá povinnosti jak žalobci, jako podnikateli, tak kontrolním orgánům a je nutno tyto povinnosti plnit. Pochybení žalovaného soud neshledal..

Vzhledem k tomu, že na základě shora uvedených skutečností nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné ve vztahu k posouzení zákonnosti a věcné správnosti soud neshledal, že by správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu s právními předpisy, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce byl neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu v Brně, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu